

Використані джерела:

1. Офіційний веб-портал UNICEF в Україні. URL: https://www.unicef.org/ukraine/media_31250.html.
2. Roberge, G. D. From zero tolerance to early intervention: The evolution of school anti-bullying policy. *eJournal of Education Policy*. Fall 2012. P. 1-6.
3. Health. Grade 9: Interim Edition. A curriculum Guide. Government of Newfoundland and Labrador. Department of Education, 2007. 90 p.
4. Костюк О. Досвід Канади щодо антибулінгової роботи у середній школі. *Порівняльно-педагогічні студії*. № 4 (26). 2015. С. 28-35.
5. Офіційний веб-портал United States Government URL: <https://www.stopbullying.gov/prevention/at-school/index.html>.
6. Conditions for the implementation of anti-bullying programmes in Norway and Ireland: a comparison of contexts and strategies U.V. Midthassela, S.J. Mintonband A.M. O'Moore. 2009. Vol. 39, No. 6, December. P. 737–750.

Баб'як А.О.,

курсант факультету підготовки фахівців економіко-правової безпеки Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Лантух І.С.,

Викладач кафедри теорії та історії держави і права Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ЗАХИСТ НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН В УКРАЇНІ

Під час державотворення етнографічна складова населення потребує дослідження. На сьогоднішній день досить гострою є проблема захисту національних меншин на території України. Хоч і національні меншини мали своє місце протягом довгих років, але актуальність проблеми до сих під не зникає. З приєднанням України до Європейської хартії регіональних мов або мов меншин та інших міжнародно-правових документів, виникла потреба перегляду українського законодавства у сфері національних меншин та етнополітики загалом. Але без визначення конкретних суб'єктів, на яких ці закони будуть розповсюджуватись, впровадження їх буде неможливе.

На сам перед, потрібно чітко визначитись, що таке національна меншина. Член Підкомісії з прав людини ООН Ф. Капоторті вважає, що національною меншиною називається – «група населення, яка відрізняється від основної групи населення своїм етнічним походженням, чи то своєю національністю, чи

то своєю мовою, чи то своєю релігією; за своєю кількістю поступається основній групі населення; не займає домінуючої позиції в країні; демонструє бажання зберігати свою самобутність і свою культуру, традиції, релігію чи мову; не складається з недавніх емігрантів або біженців; має глибоке коріння в країні проживання (як правило, громадяни цієї країни)» [1, с. 89].

В Українському законодавстві закріплені фундаментальні міжнародні права що забезпечують захист національних меншин, наприклад, такі як: Конституція України, Закон України «Про національні меншини в Україні», «Про громадянство України», «Про засади державної мовної політики», «Про культуру», Декларація прав національностей України. Україна, як суб'єкт міжнародно-правових відносин вводить у законодавство міжнародні стандарти щодо захисту національних меншин і бере приклад ведення такої політики у зарубіжних передових країн. Наша країна взяла курс на рішучу протидію дискримінації осіб за національною приналежністю – це великий і правильний крок уперед.

Соціальна політика національних меншин реалізується через втілення спеціальних програм на міжнародному та регіональному рівнях. О. П. Васильченко у своїй статті «Сутність принципу забезпечення рівності прав і свобод національних меншин» зазначає, що «доцільно розробляти програми для національних меншин на загальнодержавному та регіональному рівнях, тобто стосовно територій, які не входять до складу однієї територіальної одиниці (адже існують національні меншини, які проживають на території декількох областей тощо). При розробці та впровадженні нових програм підтримки розвитку національних меншин в Україні пропонується включити такі розділи: 1) вступ (загальні положення); 2) нормативно-правова база; 3) мета програми, її основні завдання; 4) основні напрями реалізації програми та конкретні заходи; 5) очікувані результати; 6) фінансування; 7) контроль та підбиття підсумків. Наступним напрямом є створення дієвих механізмів забезпечення принципу рівності прав і свобод національних меншин» [2, с. 80].

Отже, варто зазначити, що Україна впевнено тримає одне з провідних місць в Європі, щодо гарантування і захист прав і свобод національних меншин в країні. Але, не зважаючи на те що відповідність міжнародним нормам у цій сфері, українське законодавство ще потребує детального доопрацювання, щодо розробки нових підходів вирішення цієї проблеми, а міжнародне співробітництво сприятиме гармонізації міжетнічних відносин у державі.

Використані джерела:

1. О.В. Федунь, Н.І. Папіш «Політико-правові аспекти захисту прав національних меншин в Україні». – Львів. 2016. (Часопис Львівського національний університет імені Івана Франка №2).
2. Васильченко О.П. «Сутність принципу забезпечення рівності прав і свобод національних меншин» ». - Київ. 2014. (Часопис Київського університету права №4).